

Sygn. akt I C 1435/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 października 2021 r.

Sąd Rejonowy Gdańsk – Północ w Gdańsku I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: Sędzia Marek Jasiński

po rozpoznaniu 7 października 2021 r. w G.

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G.

przeciwko B. J.

o zapłatę

I. uchyla nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym wydany przez Sąd Rejonowy Gdańsk-Północ w Gdańsku 20 września 2018 r. w sprawie o sygn. akt I Nc 498/18;

II. zasądza od B. J. na rzecz (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. 12836,90 zł (dwanaście tysięcy osiemset trzydzieści sześć złotych dziewięćdziesiąt groszy) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 13 lutego 2018 r. do dnia zapłaty;

III. w pozostałym zakresie powództwo oddala;

IV. koszty procesu stosunkowo rozdziela pomiędzy stronami, przy ustaleniu, że powód przegrał proces w 73% (siedemdziesięciu trzech procentach), a pozwana w 27% (dwudziestu siedmiu procentach), pozostawiając ich szczegółowe wyliczenie referendarzowi sądowemu.

Sygn. akt I C 1435/20

UZASADNIENIE

Powód (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. wniósł o zasądzenie nakazem zapłaty w postępowaniu nakazowym od pozwanej B. J. kwoty 47.836,90 zł wraz z ustawowymi odsetkami od 13 lutego 2018 r. tytułem niespłaconych należności z weksła in blanco wystawionego 12 lutego 2018 r.

20 września 2018 r. Sąd Rejonowy Gdańsk –Północ w Gdańsku wydał nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym zgodny z żądaniem pozwu.

Pozwana B. J. złożyła wraz z zarzutami od nakazu zapłaty wnioski o wstrzymanie wykonania nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym wydanego na podstawie weksła, zarzucając powodowi nieudowodnienie istnienia wierzytelności wekslowej, w szczególności brak złożenia do akt umowy pożyczki, którą weksel miał zabezpieczać i deklaracji wekslowej, przedwczesność wypełnienia weksła niezupełnego w chwili wystawienia, fakt konsumenckiego charakteru umowy łączącej strony.

Postanowieniem z dnia 16 września 2019 r. Sąd Rejonowy Gdańsk – Północ w Gdańsku oddalił wniosek o przekazanie sprawy do Sądu Rejonowego w Grudziądzu oraz oddalił wniosek o wstrzymanie wykonania nakazu zapłaty.

W dalszej części procesu strony podtrzymały swoje stanowiska procesowe. W szczególności powód wskazał, że weksel nie zabezpieczał wierzytelności z umowy pożyczki, jak wskazywała pozwana, ale z umowy zlecenia, zaś dochodzona pozwem kwota i kwota, na którą wystawiony został weksel, stanowiła karę umowną z tytułu przywłaszczenia przez pozwaną środków, z których pozwana – jako przedstawiciel powoda – winna się rozliczyć. Roszczenie pozwu obejmowało sumę przywłaszczonych środków: 2836,90 zł i karę umowną za 15 przypadków popełnienia czynu niedozwolonego po 3000 zł, tj. 45000 zł.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

B. J. na podstawie umowy zlecenia z 17 kwietnia 2015 r. zawartej z (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością w G. zobowiązała się do dokonywania czynności związanych z zawieraniem umów pożyczki, na mocy których powódka będzie udzielać osobom fizycznym pożyczek pieniężnych oraz zawierania tych umów w imieniu spółki (§ 1 ust. 1 umowy). Pozwana zobowiązała się do wykonywania tych czynności z najwyższą starannością oraz do uczciwego, rzetelnego i zgodnego z prawem postępowania z pożyczkobiorcami i powodową spółką (§ 2 ust. 1 umowy).

Zgodnie z treścią § 2 ust. 4 zleceniobiorca zobowiązany był do przechowywania pieniędzy przyjętych od pożyczkobiorców oddzielnie od własnych i jakichkolwiek innych środków pieniężnych, nie dokonywania jakichkolwiek potrąceń lub kompensat w ramach własnych rozliczeń ze spółką, przedstawiania na żądanie Spółki posiadanych w związku z wykonywaniem umowy, pieniędzy i dokumentacji finansowej, jak również udzielania dotyczących ich wyjaśnień.

Natomiast w myśl § 8 umowy ustalono, iż zleceniobiorca ponosi odpowiedzialność za szkodę, m.in. w przypadku przekroczenia granic udzielonego pełnomocnictwa, niedopełnienia obowiązku pieczy nad środkami finansowymi spółki, wejścia w porozumienie z Pożyczkobiorcą na szkodę Spółki, naruszenia ustalonych zasad postępowania obowiązujących w Spółce, zwłaszcza dotyczących ustalania zdolności potencjalnych pożyczkobiorców do spłaty pożyczki, kradzieży lub przywłaszczenia mienia należącego do spółki, zwłaszcza powierzonych zleceniobiorcy przez spółkę środków pieniężnych, oszustwa, przestępstwa przeciwko dokumentom. W ustępie 4 § 8 wskazano, iż naprawienie szkody wynikłej z nie wykonania lub nienależytego wykonania przez zleceniobiorcę zobowiązań i szkody wyrządzonej czynem niedozwolonym nastąpi poprzez zapłatę kary umownej w wysokości 3.000 zł. za każdy przypadek niewykonania lub nienależytego wykonania lub za każdy przypadek popełnienia czynu niedozwolonego.

/dowód: umowa – k. 57-58/

Zabezpieczeniem roszczeń w powyższej umowie pożyczki był weksel niezupełny wystawiony przez B. J.. W dniu zawarcia umowy pozwana podpisała deklarację wekslową, zgodnie z którą (...) Sp. z o.o. w G. mogła wypełnić w każdym czasie wystawiony przez pozwaną weksel in blanco, m.in. na kwotę szkody wynikłej z niewykonania lub nienależytego wykonania umowy zlecenia, w tym w szczególności niedopełnienia obowiązku pieczy nad środkami finansowymi Spółki, utraty środków pieniężnych, kradzieży lub przywłaszczenia mienia Spółki

/dowód: deklaracja wekslowa – k. 61/

Pozwana B. J. przywłaszczyła środki pieniężne w łącznej wysokości 2.836,90 zł.

/dowód: oświadczenie pozwanej – k. 60-60v/

Pismem z dnia 6 grudnia 2017 r. powód wypowiedział pozwanej umowę wskazując, że rozwiązanie umowy nastąpi w trybie natychmiastowym. Jako przyczynę wypowiedzenia wskazano rażące naruszenie postanowień wynikających z zawartej przez strony umowy, w szczególności § 2 ust. 1, 2 poprzez nierzetelne i nieuczciwe postępowanie w kontaktach

z pożyczkobiorcami i ze spółką (...) Sp. z o.o., a także § 2 ust. 4. lit b) poprzez nieprzekazywanie do spółki przyjętych od pożyczkobiorców płatności zgodnie z procedurami.

/dowód: wypowiedzenie wraz z potwierdzeniem nadania – k. 58v-59/

Powód wypełnił weksel na kwotę 47.836,90 zł, następnie pismem z dnia 29 stycznia 2018 r. wezwał pozwaną B. J. do wykupu weksła, jednakże bezskutecznie.

/dowód: kserokopia weksła – k. 3, wezwanie do wykupu weksła wraz z potwierdzeniem nadania – k. 6-7/

(...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w G. została zarejestrowana 31 marca 2011 r. Przedmiotem jej działalności jest udzielanie wysokooprocentowanych pożyczek gotówkowych osobom fizycznym. Działalność spółki jest finansowana m.in. za pomocą pożyczek i kredytów pozyskiwanych przez powódkę od innych instytucji finansowych.

/dowód: odpis KRS powoda – k. 5-5v/

Sąd zważył co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w części określonej w wyroku.

Powyższy stan faktyczny ustalono na podstawie dokumentów dołączonych do akt sprawy. Sąd dał wiarę dokumentom zawartych w aktach sprawy, albowiem nie budziły one wątpliwości, a nadto korespondowały z pozostałymi dowodami zebranymi w sprawie, na których Sąd oparł swoje ustalenia.

W pierwszej kolejności wskazać należy, iż weksel jest dokumentem formalnym, który prawnie powstaje przez ścisłe przestrzeganie wymaganych przez prawo formalności. Weksel musi być wystawiony pod rygorem nieważności w formie i według treści przepisanej prawem wekslowym (ustawa z dnia 28 kwietnia 1936 r., Dz. U. nr 37, poz. 282). Weksel jest papierem wartościowym, ucieleśniającym bezwarunkowe i abstrakcyjne zobowiązanie pieniężne osób, które złożyły na nim swoje podpisy.

Pozycja wierzyciela wekslowego jest w procesie bardzo silna, gdyż na jego podstawie posiadacz weksła może wytoczyć powództwo przeciwko dłużnikom wekslowym i nie musi przy tym wykazywać podstawy gospodarczej zobowiązania, ani tego, że ona w ogóle istniała (por. orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 30 września 1959 roku, NP z 1960 roku, Nr 6, poz. 859).

Nie ulega wątpliwości, że prawo wekslowe dopuszcza możliwość wystawienia tzw. weksła in blanco – takiego weksła, który w chwili wystawienia nie zawiera wszystkich elementów niezbędnych dla jego ważności określonych w art. 1 i 2 oraz 101 i 102 prawa wekslowego. Mimo, iż ustawa nie zawiera legalnej definicji takiego weksła należy uznać, że jest to dokument zawierający co najmniej podpis wystawcy złożony w zamiarze zaciągnięcia zobowiązania wekslowego. Za weksel in blanco należy uznać także dokument opatrzony samym tylko podpisem poręczyciela (vide wyrok SA w Gdańsku z dnia 10 marca 1994 r., I ACr 1178/94, OSA 1995, z. 3, poz. 8). Zwykle weksel in blanco składany jest na zabezpieczenie wierzytelności lub na zabezpieczenie roszczeń mogących powstać w przyszłości z tytułu szkód i strat, jakie może spowodować wystawca weksła. Z chwilą wystawienia weksła in blanco i wręczenia go wierzycielowi następuje zawarcie porozumienia między wystawcą weksła, a osobą, której ten weksel zostaje wręczony określające sposób jego uzupełnienia. Porozumienie takie jest umową zawieraną pomiędzy odbiorcą weksła a wystawcą weksła a jego warunki najczęściej są określone w deklaracji wekslowej.

Pamiętać również należy, że po wniesieniu zarzutów od nakazu zapłaty, wydanego na podstawie weksła gwarancyjnego, spór z płaszczyzny stosunku wekslowego przenosi się na ogólną płaszczyznę zobowiązania wynikającego z zabezpieczonej wekslem umowy. Strony mogą zatem powoływać się na podstawy faktyczne i prawne wynikające z łączącego je stosunku prawnego, który jest źródłem dochodzonego przez powoda roszczenia cywilnoprawnego, nawet jeśli okaże się, że roszczenie wekslowe nie istnieje (por. wyrok SN z dnia 14 marca 1997

r., I CKN 48/97, OSNC 1997, nr 9, poz. 124). To stosunek prawa cywilnego rozstrzyga bowiem o tym, czy i w jakim zakresie istnieje po stronie dłużnika zobowiązanie wekslowe, zaciągnięte wobec wierzyciela w celu zabezpieczenia wierzytelności cywilnej. Powiązanie przez strony upoważnienia do uzupełnienia weksła in blanco z istnieniem i treścią zobowiązania podlegającego zabezpieczeniu (stosunku podstawowego względem roszczenia wekslowego) powoduje, że wekslobiorca w zasadzie nie może na podstawie prawa wekslowego uzyskać wobec wystawców weksła własnego więcej praw niż mu przysługuje w ramach stosunku, z którego wynika podlegająca zabezpieczeniu wierzytelność, czyli w ramach tzw. stosunku podstawowego względem roszczenia wekslowego (por. uchwała połączonych I.: Izby Cywilnej oraz Izby Pracy i Ubezpieczeń Społecznych Sądu Najwyższego z dnia 24 kwietnia 1972 r. III PZP 17/70 OSNCP 1973/5 poz. 72 oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 września 2010 r. I CSK 641/2009 OSNC 2011/B poz. 35).

Biorąc pod uwagę fakt, że powód w niniejszej sprawie opierał swoje roszczenie na wekslu, to na dłużniku wekslowym ciąży obowiązek udowodnienia, że weksel został wypełniony niezgodnie z zawartym porozumieniem (art. 6 k.c.). (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 października 2000 r., V CKN 136/2000 OSNC 2001/6 poz. 89, wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 13 lipca 2005 r., I ACa 23/2005 LexPolonica nr 1287669).

W ocenie Sądu w niniejszej sprawie bezsporne jest, że między pozwaną a (...) Sp. z o.o. z siedzibą w G. doszło do zawarcia umowy o świadczenie usług związanych z zawieraniem umów pożyczki, zaś pozwana B. J. jako zabezpieczenie roszczeń wynikających z tej umowy wystawiła weksel własny in blanco, spełniający wszystkie istotne cechy formalne weksła (art. 101 prawa wekslowego) .

Wbrew zarzutom pozwanej, złożony przez powoda weksel jest ważny i nie obciążony wadą formalną. Po pierwsze, wada formalna weksła skutkująca jego nieważnością polega na niezachowaniu wymogów formalnych określonych w art. 101 prawa wekslowego, z wyjątkami określonymi przez art. 102 prawa wekslowego – co niewątpliwie w niniejszej sprawie nie zachodzi. Po drugie, w procesie wekslowym - jak to już wyżej wskazano- wystarczającym jest powołanie się na dokument weksła a posiadacz weksła nie musi wykazywać podstawy gospodarczej zobowiązania, ani tego, że ona w ogóle istniała. Oczywiście, powód będący remitentem zobowiązany jest do przedstawienia sposobu rozliczenia kwoty na jaką weksel został wypełniony, jednak dzieje się tak jedynie w wypadku podniesienia przez dłużnika wekslowego zarzutów wekslowych, w tym wypełnienia weksła niezgodnie z porozumieniem – co następuje dopiero w zarzutach od nakazu zapłaty.

Jak wynika z orzecznictwa Sądu Najwyższego, w razie naruszenia upoważnienia do uzupełnienia weksła in blanco przez wpisanie wyższej sumy od kwoty wierzytelności, dla której zabezpieczenia weksel in blanco został wręczony, osoba na nim podpisana staje się zobowiązana wekslowo w granicach, w jakich tekst weksła jest zgodny z upoważnieniem. (wyrok z dnia 22 czerwca 2006 roku, CSK 70/06, OSNC 2007/4/59, Biul.SN 2007/1/16, M.Prawn. 2007/20/1142) Zatem błędne wypełnienie weksła, niezgodnie z zawartym porozumieniem nie powoduje nieważności weksła.

W ocenie Sądu, niezasadny był zarzut pozwanej dotyczący nieprzedstawienia jej przez powoda oryginału weksła ani wezwania do jego wykupu. Przede wszystkim wskazać należy, że powód umożliwił pozwanej zapoznanie się z oryginałem wypełnionego weksła w miejscu jego płatności, tj. w siedzibie spółki powoda, co wyraźnie zostało wskazane w zawiadomieniu o wypełnieniu weksła i wezwaniu do jego zakupu z dnia 29 stycznia 2018 r., a które zostało wysłane do pozwanej tego samego dnia przesyłką poleconą. Jak wynika z wyroku Sądu Najwyższego z dnia 31 marca 2006 roku (IV CSK 132/05 , LEX nr 195420) poinformowanie wystawcy weksła własnego o możliwości zapoznania się z oryginałem weksła w dniu oraz miejscu jego płatności może być uznane za spełniające wymaganie określone w art. 38 pr. weksl. W takim jednak przypadku uznać należy, że przedstawienie weksła do zapłaty następuje nie z chwilą wystosowania do wystawcy stosownego zawiadomienia, ale w dniu, w którym mógł on faktycznie dokonać oględzin weksła i ustalić, czy jest zobowiązany do jego zapłaty.

Należy zatem uznać, że powód wypełnił ciężące na nim obowiązki, wynikające z art. 38 prawa wekslowego gdyż pozwana mogła przed upływem daty płatności weksła zapoznać się z nim w siedzibie powoda.

W świetle całokształtu materiału dowodowego zebranego w sprawie nie ulega wątpliwości, że strony zawarły zatem umowę o świadczenie usług, o której mówi art. 750 kodeksu cywilnego, do której posiłkowo stosuje się przepisy o zleceniu.

Zgodnie z treścią § 8 umowy ustalono, iż zleceniobiorca ponosi odpowiedzialność za szkodę, m.in. w przypadku przekroczenia granic udzielonego pełnomocnictwa, niedopełnienia obowiązku pieczy nad środkami finansowymi spółki, wejścia w porozumienie z Pożyczkobiorcą na szkodę Spółki, naruszenia ustalonych zasad postępowania obowiązujących w Spółce, zwłaszcza dotyczących ustalania zdolności potencjalnych pożyczkobiorców do spłaty pożyczki, kradzieży lub przywłaszczenia mienia należącego do spółki, zwłaszcza powierzonych zleceniobiorcy przez spółkę środków pieniężnych, oszustwa, przestępstwa przeciwko dokumentom. Zaś w ustępie 4 § 8 wskazano, iż naprawienie szkody wynikłej z nie wykonania lub nienależytego wykonania przez zleceniobiorcę zobowiązań i szkody wyrządzonej czynem niedozwolonym nastąpi poprzez zapłatę kary umownej w wysokości 3.000 zł. za każdy przypadek niewykonania lub nienależytego wykonania lub za każdy przypadek popełnienia czynu niedozwolonego.

Zgodnie z treścią art. 484 k.c., w razie niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania niepieniężnego kara umowna należy się wierzycielowi w zastrzeżonej na ten wypadek wysokości, bez względu na wysokość poniesionej szkody. Pozwana poprzez naruszenie zakazu konkurencji określonego w umowie z 15 kwietnia 2010 r., jest więc obowiązana do zapłacenia na rzecz powodki umówionej kwoty tytułem zastrzeżonej w umowie kary. W ramach swobody umów (art. 353 1 k.c.) strony mogą bowiem również zastrzec karę umowną (art. 484 § 1 k.c.).

Odnosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy podkreślenia wymaga, iż na mocy § 8 ust. 4 pozwana zobowiązała się do zapłaty kary umownej w wysokości 3.000 zł w przypadku wyrządzenia powodowi czynem niedozwolonym szkody, jakim było m.in. przywłaszczenie środków pieniężnych (§8 ust. 2 pkt. a).

W odniesieniu do żądania strony powodowej tytułem kary umownej, zdaniem Sądu nie zasługiwała na uwzględnienie kara umowna w łącznej wysokości 45.000 zł, lecz co najwyżej w kwocie 10.000 zł, będąca wynikiem dokonanego przez Sąd miarkowania kary umownej.

Zgodnie z art. 484. § 1 i § 2 k.c. w razie niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania kara umowna należy się wierzycielowi w zastrzeżonej na ten wypadek wysokości bez względu na wysokość poniesionej szkody. Żądanie odszkodowania przenoszącego wysokość zastrzeżonej kary nie jest dopuszczalne, chyba że strony inaczej postanowiły. Jeżeli zobowiązanie zostało w znacznej części wykonane, dłużnik może żądać zmniejszenia kary umownej; to samo dotyczy wypadku, gdy kara umowna jest rażąco wygórowana. W § 2 powołanego powyżej przepisu ustawodawca wskazał dwie przesłanki zmniejszenia kary umownej, nazywanego powszechnie miarkowaniem. Pierwszą z nich jest wykonanie zobowiązania w znacznej części, drugą rażąco wygórowanie kary. Obie przesłanki są równorzędne, stąd wystąpienie którejkolwiek z nich uzasadnia miarkowanie kary umownej (II CSK 318/10, wyrok SN z 26.01.2011 r.). Zdaniem Sądu żądanie zapłaty kary umownej w wysokości 45.000 zł spełniało drugą z przesłanek wymienionych w § 2 art. 484 kc tj. iż jest rażąco wygórowana.

Jak zauważył Sąd Apelacyjny w Poznaniu „ustawodawca, posługując się w art. 484 § 2 k.c. celowo niedookreślonym pojęciem "rażąco wygórowanej" kary umownej, chciał zapewnić możliwość elastycznego stosowania instytucji miarkowania kary umownej, opierającej się w dużym stopniu na uznaniu sędziowskim, uwzględniającym konkretne okoliczności sprawy (I ACa 604/09 wyrok s. apel. w Poznaniu z 21.10.2009 r.). Mając na uwadze okoliczności faktyczne niniejsze sprawy zdaniem Sądu, żądanie zapłaty kary umownej w wysokości 3.000 zł za każdy przypadek popełnienia czynu niedozwolonego jest rażąco wygórowane. Dokonując miarkowania kary umownej w niniejszej sprawie Sąd podzielił stanowisko Sądu Apelacyjnego w Katowicach wyrażone w sprawie o sygn. V ACa 267/10 (również: wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z 17.12.2008 r.,V ACa 483/08), który uznał, iż „kara umowna jest bowiem surogatem odszkodowania zastrzeżonym w określonej wysokości i nie może prowadzić do nieuzasadnionego wzbogacenia wierzyciela”.

Biorąc pod uwagę powyższe okoliczności, z uwagi na rażąco dysproporcję między szkodą doznaną przez powoda wskutek wyłącznie działań pozwanej (2836,90 zł) a wysokością kary umownej (45000 zł), zdaniem Sądu, karę tą należy uznać za rażąco wygórowaną i miarkować jej wysokość do kwoty 10.000 zł.

Jak wskazał Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z 17 września 2020 r. I CSK 614/18, do miarkowania kary umownej przez sąd konieczne jest zgłoszenie takiego żądania przez dłużnika. Żądanie to nie zawsze musi zostać wysłowione w postaci wyraźnego wniosku. W piśmie przygotowawczym z 9 lutego 2021 r. pozwana zakwestionowała m. in. wysokość kar umownych i podstawę ich naliczenia. Oceniając, czy w niniejszej sprawie doszło do zgłoszenia implícite żądania miarkowania kary umownej, Sąd miał na uwadze, że o ile roszczenie o zapłatę kary umownej powstaje z reguły w stosunkach pomiędzy przedsiębiorcami, czy profesjonalistami, od których należy wymagać dokładnego sprecyzowania swoich żądań lub zarzutów procesowych, to w tej sprawie mamy do czynienia z sytuacją przeciwną. W tej sytuacji uznać należy, że żądanie oddalenia powództwa o zapłatę kary umownej zawiera także w sobie wniosek dłużnika o miarkowanie tej kary wówczas, gdy z podnoszonych przez niego w trakcie postępowania sądowego okoliczności można wywnioskować, iż domaga się on również obniżenia kary – tu kwestionując zbieg podstaw odpowiedzialności dłużniczki oraz wysokość naliczonej kary umownej.

Mając na uwadze ustalenia faktyczne podane wyżej Sąd w punkcie I sentencji wyroku uchylił w całości wydany przez tut. Sąd nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym z dnia 20 września 2018 r., sygn. akt I Nc 498/18 i w punkcie II orzekł na nowo o całości żądania pozwu, w ten sposób, że zasądził od strony pozwanej na rzecz strony powodowej kwotę 12.836,90 wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 13 lutego 2018 r. do dnia zapłaty, na podstawie umowy łączącej strony. Na zasądzoną kwotę składały się: suma przywłaszczonych przez pozwaną środków pieniężnych: 2836,90 zł oraz kara umowna, obniżona na podstawie art. 484 § 2 k.c. do kwoty 10000 zł.

O zasadności żądania odsetek od dochodzonej należności wekslowej przesądza treść art. 481 § 1 k.c., wg którego jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Jeżeli stopa odsetek nie została z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe (art. 481 § 2 kc). Ponieważ termin płatności weksla został oznaczony na 12 lutego 2018 r. zasadne było naliczanie odsetek od dnia następnego, gdyż od tej chwili zaczyna się opóźnienie strony pozwanej, zaś w II punkcie Sąd oddalił powództwo w części nieuwzględnionej.

Z uwagi na fakt, iż powództwo było zasadne częściowo co do kwoty 12.836,90 zł - Sąd o kosztach postępowania orzekł na zasadzie art. 100 zdanie 1 k.p.c. w zw. 108 § 1 k.p.c. zd. 1, obciążając powoda kosztami postępowania w 73%, pozwaną w 27 %, pozostawiając szczegółowe rozliczenie kosztów postępowania referendarzowi Sądowemu.